

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

18^e JAARGANG

29 JUNI

2 PAG. No. 25

Laatste nummer

Eindelijk zult gij allen leden van het D.S.C. voor de komende maanden verlost zijn van de Spiegel en gij zult zonder lastig gevallen te worden door zijn beschouwingen over U, zich geheel kunnen wijden aan Uw min of meer gezellige vakantie uitstapjes. Zeer zeker zult ge dan de U begeleidende personen op deze uitstapjes verhalen over Uw belangrijke plaats in het voornoemde Corps, knus babbelen over wat beter verzwegen dient te worden en Uw beroemen op Uw vele vrienden. Ge zult aangekomen in een dorpsberghof of smakeloze bar gewild deskundig oreeren over al of niet verschaald bier en de procenten alcohol van Uw coctail of jenever. Ge zult spreken over de vele glazen die U dronk bij I.G.O.V. of vaarjool, in de hockeykring of Professorenborrel zoo ge hier tenminste toegelaten zijt geweest en hoe ge toen onder de oogen van het Bestuur een glaasje mede naamt voor Uw kamer of zoo ge Commissaris zijt, zult ge verhalen van de stoelen die ge onder de oogen der leden hebt stukgeslagen.

Vele en nog meer verhalen zult ge vertellen steeds in de eerste persoon enkelvoud hoewel je misschien de Societeit slechts kent door de maaltijd van f 0.75 of het kopje koffie na de maal.

En alle nichtjes, keukenmeisjes en Uw vriendjes van de middelbaar technische school zullen verbaasd en bewonderend luisteren. Slechts Uw goede moeder zal opmerken dat ge voor Uw Delftschen tijd altijd stil en teruggetrokken leefde en ge slechts aandacht had voor vlinders, mecano's en de bond van jeugdherbergen, terwijl een bescheiden feestje van Uw H.B.S.-vereniging U reeds deed huiveren bij de gedachte alleen.

Korzelig zult ge antwoorden dat in Delft het leven geheel anders is en de Societeit zooveel voor U is geworden, dat veel wat vroeger belangrijk leek nu vervaagd is en er nieuwe en betere aspecten zich voor U hebben geopend.

Maar ge moet liegen en opscheppen want Delft is niets voor U, de Societeit is voor U een verzamelplaats van onbekende individuen en zegt U verder niets, op Almanakuitreiking en kroegjolen kunt ge alleen maar hardkwekken en de bals waren voor U slechts gelegenheden om Uw kunsten *) op de dansvloer te toonen of vertoonen. Want feesten, genoeglijk ongedwongen pleziermaken, U geheel uitleven in de zalen der Societeit Phoenix kunt ge niet en ge zult het ook nooit leeren indien ge U niet terstond voorneemt om nu reeds althans in September al Uw enthousiasme ten toon te spreiden en dit ten goede te laten komen aan het Delftsch Studenten Corps dat ons allen, naaar wij hopen, zoo na aan het hart ligt. Wenscht ge dit niet te doen en blijft ge volharden in de door U aangenomen houding blijft dan weg, verscheurt alle Spiegels en andere herinneringen aan Delft en verdwijnt voorgoed uit onze en Phoenixoogen.

*) Om misverstand te vermijden moet vermeld worden dat de Quadrille op het Apollobal een uitzondering was.

Op het gebruikelijke diner dat de Spiegel-redactie elk jaar bij het verschijnen van het laatste nummer aan haar vaste medewerkers pleegt aan te bieden, werden eenige waardevolle woorden gesproken, die wij den lezers niet willen onthouden.

Mijnheer de Tafelresident!

Er is een hooger macht, die mij het woord doet vragen en het is dezelfde macht, die U het woord doet geven aan mij, Karel Ottocar Pietekort; het is de macht, die deze mijne tafeldame, inclusief niet en verloofde, mejuffrouw S. Pietekort, gedrongen heeft haar plaats aan deze disch in te nemen naast U allen; het is de macht, die bijvoorbeeld ook heerscht over de hersenen van 993 van de 1000 lezers van het Officieel Orgaan; het is de macht der Leegte. Steeds heerscht hier... K. O. Pietekort", murmelden zacht verwijtend de dischgenooten.

„Maar ik voel mij verschrompelen bij de gedachte aan wat komen gaat. Over eenige dagen, ja uren, zal ik mijn fluidum binnen moeten halen en zal ik op mijn eigen Societeit met de vinger nagewezen worden door de gasten van het Lagabal, zal ik me moeten ergeren aan het copy verwekkende gedrag dezer gasten. Dan zal ik me niet eens terug kunnen trekken in de intiemste, dan reeds bezette schuilhoeken. Neen, dan nog liever...”

„K. O. Pietekort!” onderbreekt hem nog juist bijtijds de president.

„Welaan dan, toch zal ook daar de macht der Leegte heerschen. De volgende dag ontmoeten de feestvierders, als ze van het station terugwandelen, de innemende maar van zwelgzucht zwaar geworden gestalte mijner nicht. Of ze vinden haar zitten achter hun bureau of zelfs rustend op het voeteneinde van hun bed, hun droomen vullend met de obsessie van...”

„Ssss, Pietekort!” sist gechoqueerd mej. Sera.

„Geeft U maar toe, mijnheer de President en overige aanwezigen, dat wij beiden naast U staan, dat wij, hoewel ongewenscht, deel uitmaken van de essentie van het studentenleven. Dat alles, mijnheer de President hebben wij te danken aan en daarom wensch ik een dronk in te stellen op de macht der Leegte! Goede morgen!”

Prrrrttt, Prrrrttt,

„Meneer de President, Meneer de President. Hallo, hallo, ja bent U daar, mag ik even het woord?”

„Waar bent U dan?”

„Ik ben er nog niet, mag nog niet aan tafel zitten, want ik ben nog nooit in de Spiegel genoemd. Hopelijk in het volgend nummer, maar ik zou zoo graag meepraten.”

„Mijne Heeren, ik verzoek Uw.....”

.....„Spreekt U nog?”.....

.....„Ja Juffrouw, dadelijk begin ik weer.”.....

.....„den Heer, ... den Heer, ... een irreele gast, den Heer.....”

„Balhans, kunt U me allemaal verstanen? B-a-l-h-a-n-s: Balhans met in het midden de H van H.R., maar je spreekt het uit als Balans.

Meneer de President, Meneer Aquarel, Meneer Karel Otto Pietekort, Meneer l'éditeur de „Vices du Corps”, en gij allen, die met Uw klinkende namen luister hebt willen bijzetten aan mijn verhaal. In de volgende woorden zal ik U duidelijk maken, hoe ik in het imaginaire Uw maginaire maaltijd zie. Door een ongeregelde in de vierde dimensie zijn alle kleuren veranderd. Ja, zoo gek, Meneer de President, U bent heelemaal rood, belachelijk gewoon, en Meneer Aquarel, -r-ha, ha, -rp- U -r- bent -rrt-lemaal prprt- pastelkleurig, O, je, wat is dat?? Nog een storing in de vierde dimensie. Waar bent U allemaal? Wat is dit voor een gekke vergadering? Allemaal groene menschen. En die vijf achter die tafel heelemaal geel: net of ze kwaad zijn. Alleen die Meneer, waarvoor ze zo klappen ziet er gewoon uit. Maar dat komt, omdat hij óók irreëel is, net als ik. We zitten in dezelfde wereld.

... „Spreekt U nog?” ...

... „Ja, juffrouw, maar ik ben verkeerd verbonden, geeft U me gauw weer mijn a.s. vriendjes op het Collation! Deze vergadering is zoo vervelend.” ...

... „Het Collation wil geen antwoord meer geven.” ...

„O, jé!”

Met een air van een gewild journalistieken krantenjokko stond hij van zijn stoel op, plaatste zijn beide handen met de knokkels op de tafel, kuchte „beteekenisvol” en begon zijn speech met de bij zijn soort behorende cliché-termen: „Mijne Heeren Tafelgenooten. Dat ik hier als vertegenwoordiger van de COCIS mag aanzitten aan deze disch temidden van dit illustere gezelschap Spiegelpersoonlijkheden moge ik als een groote eer beschouwen. Ik wil dan ook beginnen met een woord van dank uit te spreken. . . .” En zoo vijgde hij nog een heele tijd door. 't Was hoogst onbelangrijk. Alleen bereikte hij er wel mee, dat niemand meer naar hem luisterde en dat zijn protserige namaakschouders duidelijk opvielen.

Naar hij mij later vertelde, had hij nog een diepgaande beschouwing gehouden over de Stroomingen en Ideeën die in het D.S.C. blijkens „De Spiegel” zouden leven. Verder was hij er zeker van, dat hij door het nauwere contact aan deze maaltijd met diverse Spiegelfiguren nu alle, voor buitenstaanders vage uitdrukkingen begrepen had. Hij wist zichzelf zelfs als een „ingewijde” te betitelen. Kortom: hij „begreep er alles van”.

Ik heb toen niet kunnen nalaten hem deze illusie met een fijn lachje te ontnemen.

Hoe en waarom Westra was uitgenoodigd voor deze intieme bijeenkomst, was slechts weinigen der aanwezigen bekend. Zeker is dat de meerderheid het als een hoogst onprettige bijkomstigheid beschouwde dat hij nu ook, als laatste het woord zou voeren. Immers, deze man had het afgelopen jaar bewezen er weinig of niets van te begrijpen. Inderdaad, obscuur was hij niet geworden, ondanks de vele sceptische bliken en opmerkingen die hij te incasseeren had gekregen; en zelfs had hij af en toe juiste dingen gezegd, maar het groote verband, de eigenlijke spher, neen, die had hij toch maar heel gebrekkig gevoeld.

Eenigszins loom na de copieuze maaltijd leunde men achterover, genietend van koffie en cigaret, bereid — maar ook niet meer dan dat — om nu even te luisteren naar wat mannetje Westra te zeggen zou hebben.

Mannetje Westra stond op, en toen gebeurde er iets merkwaardigs: Hij deed zijn mond open en weer dicht. Star staarde hij voor zich uit, kennelijk zich absoluut niet meer bewust van de tegenwoordigheid der anderen, die in stille verbazing naar hem zaten te kijken, er thans op hún beurt niets, maar dan ook niets van snapten, en zich zelfs rare dingen begonnen af te vragen. Want nog steeds bleef Westra zwijgen en lag dat waas van abstractie over zijn gezicht, dat echter voortdurend wisselde van uitdrukking-beurtelings toonde het een norsche weezin en een intense gespannenheid. Het scheen alsof Westra een fel doch on-

hoorbaar gesprek voerde met een onzichtbare aanwezige. Een gesprek dat wel belangrijk moest zijn; hoe anders kan men de volkomen uitschakeling van zijn zintuigen verklaren dan door aan te nemen dat zijn geest volkomen in beslag werd genomen door een transcendent, of in ieder geval immaterieel iets? Of sprak hij soms met zichzelf? Ook dat laatste is niet onmogelijk want de menschelijke ziel 's inderdaad opgebouwd uit twee, elkaar aanvullende en tegelijk opponeerende deelen. Maar wie zal ooit precies kunnen zeggen wat er zich in Westra afspeelde?

Langzamerhand evenwel vervaagde de bepaaldheid van zijn gelaatsexpressies, welke zich tenslotte oplostten in een tint van subtiële doch serene vreugde. Eenige minuten lang bleef Westra zoo en men stil. Toen ging zijn mond weer open: „Mijne Heeren, het volgend jaar ga ik raceroeien. Leve het Delftsch Studenten Corps”.

Een luid gelach plonsde in de stilte.

Er ontstond eenig geschuif van stoelen over het kleed, dat verschoof over de blauwe tegels, waardoor de borden verschoven, hetgeen ten gevolge had, dat de Russische eieren op de taostjes verschoven. Eenige kappertjes rolden op den grond en eenige gasten schoven onder tafel.

Twee figuren stonden rechtop en alle aanwezigen keken elkaar met pretoogjes aan. „Een tweespraak tusschen Jasper en Aquarel”, fluisterde menigeen tot zijn buurman en elk grabberde en kwabberde van kwee tot kroes.

„Geachte tafelpresident,” sprak J.

„En gij, die hier zijt present,” sprak A.

„Wij nemen het woord”.

„Zooals het een gast behoort”.

„Die Fietje heeft vermoord”, klonk het fijntjes over de tafel.

Er ontstond een zeer pijnlijke stilte, waarin men een speld kon hooren vallen. Er viel een kappertje.

Iedereen keek zwijgend rond naar dengene, die deze interruptie had veroorzaakt, totdat met een kreet van afschuw Jasper wees op zijn notities, waarvan een boekenwurm lag te eten. „Als dessert”, zei het dier met nadruk, „want ik heb net mijn maal gedaan met bladzijde vijf en zestig van de Nomenclatuur van den Delftschen Student. Gnoepi!”

Het was duidelijk, dat de speech van Jasper en Aquarel mislukte. Ieder voelde hoe ellendig dit was, omdat ze immers nog niet geheel van hun inferioriteitscomplex genezen waren, dat ze overhielden van het feuilleton. Met een vreemd licht in de oogen — als zagen ze in de verte — liepen J en A naar de deur.

„Jullie bloquant al pregatterig!” snerpte nog de stem van de wurm, maar het hondje was al van de jeneverflesch gesprongen en had hem in een hap verorberd.

Onder de aanwezigen merkten we op Colombine, de Presi... en de dichter van „Lichaamsgebreken”,.....

We zullen even hooren wat hij de lezers te vertellen heeft: — En mijnheer zijt ge tevreden over den verkoop van Uw bundel?

— Gebrekkig, gebrekkig.

— Zijn er bepaalde categorieën die zeer geïnteresseerd zijn?

— Wel, ik zou zeggen de hartverlamers en reumatici, sommige met het pootje, buikgezwollen en enkele leprozen.

— Hoe verklaart ge het groote succes van Uw boekje?

— De drang naar ziekte en zelfkwellling, bekend na-oorlogs verschijnsel.

— Maar de doktoren, mijnheer, de doktoren?

— Ongelukkig. Doodongelukkig.

— En de gezonden?

— Koopen mijn boekje en zijn ziek. Ziedaar het geheele geheim.

— Dag mijnheer.

— Dag verslaggever.